

Ходять по світу люди і юди...

*... у дикій моркві
До ранку ходять їжаки.
Ліна КОСТЕНКО.*

* * *

У двір приходять часто їжаки –
Вже перестали нас давно лякати.
Що їм – те й – їм. А одного таки
У фартусі принесла якимось в хату.
Звивсь у клубок (пізніше відпушу).
Пофиркує і розслабляє тіло.

Погладжу спинку. Ніс полосочку.
А так, щоб нам обом не заболіло.
За мить якусь довірився. Отак!
Ну хоч бери й пиши із нас пастелі!...
Чи не заснув? Похропує їжак,
На пелені – в такій собі постелі.

* * *

Не повернуть ніколи вже назад
Все, що пройшло. А повернути хочу.
Росою трусить у долоні сад
І буйним цвітом зазирає в очі.
Потягне прохолодою з ріки –
І щось таке далеке забентежить,
Аж серце тьохне. Озирнусь таки:
Десь юність тут перетинала межі
Без вороття. Коли ж воно було?
То лиш здається, що неначе вчора...
Дві борозенки на усе чоло
І туск очей мені про щось говорять.
Скільки б не жив. Найбільше навіть літ,
А мов пройшов від печі до порога ...

*Лоскоче губи яблуневий цвіт,
Що от-от-от посиплеться під ноги.*

* * *

Таки щось коїться зі мною:
Болить душа, а я не гою.
Ще як болить! Волає криком,
Однак не йду шукати ліки.
Переборю себе. Стриножу –
А, може, так минеться? Може!
Бо хто і де те скаже слово,
Щоб оживити душу знову?
Чи десь позичу того сміху,
Що для душі несе потіху?
А в кого радості є лишки,
Щоб і мені вділити трішки?
Хіба сказати солов'ю –
Лікує душу хай мою?
Сховаюсь в сонячну блакить:
Нехай сама переболить!

* * *

Туман густий. І білий цвіт на вишні.
Зозулин голос десь аж на верхку.
А щось, скажіть, ви бачите тут лишнє?
Усе сплелось у красу таку.
Поміж гілками мокрі білі нити,
Як літо наше. Чи ж усе збагнуть?
Колись-колись, в якомусь там столітті,
Такого може зовсім вже не бути.
Виносить ранок запах глициї з лісу.
Тріпоче в небі журавель крильми.
Іду в туман, як в димову завісу.
Невже боюсь зустрітись з людьми?
... Пахучий ранок. Білий цвіт на вишні.
Зозулин голос і його луна.
Стаю на сповідь тут перед Всевишнім,
Радію тихо, що одним одна.

* * *

Таки тонюсенькі жита.
І на грядках пожовклі сходи.
Цей дощ весняний – золота
Небес високих нагорода –
Пустився раптом уночі,

*Як хмари небо перекрили –
І вже забулькали ключі
Із капеліт. Захлопотіли.
Надія зринула таки,
Що все вже трохи напилося.
Аж засміялися грядки –
Здалося.*

* * *

Запахло врунами. Під ноги
Грайлива стелиться весна.
А на грудку (через дорогу)
На сонці гріється сосна.
Давно вже я була такою –
Аж посвітлішало навкруг ...
Гілок торкаюся рукою –
Хмелить бруньок смолистий дух.
І вже забулося, що вчора
Образив хтось аж до плачу.
Як ніжно. Радісно. Просторо.
Ось-ось, здається, полечу.
Як під березами спинилась,
Аж затривожились проте:
Де буйно нива колосилась,
Вже самосійний ліс росте.

* * *

В річку заброджу із берега я –
Треться об ноги легка течія.
Хлюпає хвиля синьо-зелена –
Тихе блаженство і втіха для мене.
Гукає хтось, чую. Байдуже мені.
Міцно стою на піщаному дні.
Не хочу сьогодні ні з ким говорити.
Досить для мене і шемрання вітру.
Відв'язую човен з коріння верби,
Знову весло доручаю собі:
Вмостилась на лавці, аж причаїлась:
Гребти через хвилі не розучилась?
Човен з розгону спинивсь на піску.
Зітхаю полегшено. Тишу п'янку
На лівому березі рвуть солов'ї.
Сочиться в днищі вода з течії.
... Найщасливіші, може, у світі
Серед природи розкішні миті.

*Тільки ж краси в нас тієї катма.
Смітимо. Палимо. Б'ємо. Дарма!*

* * *

Велику Ведмедицю в небі шукаю:
Боюсь, чи зірки не погасли іще.
Місячна повинь горить-не згасає.
Холодним вогнем доторкнувшись плечей.
Тихо. Спокійно під небом відкритим,
Немов стороною обходять жалі.
А поруч ось вишня погойдує віти,
Що квітнули білим при самій землі!
Здалося на мить (жаль, що тільки здалося!):
Канули в Лету жорстокість і зло.
Зоряна ніч – ця пора безголосся –
Грішних- (безгрішних?) хова під крило.
Якось святково. Байдуже, що будень ...
Торкнулася гілка моєї щокі.
Ходять планетою люди і юди.
Було так і буде вівки віків.

* * *

Заквітувало, врешті, жито –
І лан п'янить, немов вино.
Легкий пилок летить за вітром
Через садок аж у вікно.
На хвилю хвиля набігає.
В долоні важу колоски
Й тривожна думка огортає:
Чи з хлібом будемо таки?

* * *

Клепає хтось косу вже у дворі,
Та ще сіножать розкошує в тиші.
День – через день – і вийдуть косарі,
Духмяні трави ще з рососою зріжуть.
Це не колись, що, може, з пів села
Збиралося у пору косовиці.
Хтось вже сушив, хтось у покоси клав.
Кимсь у стодолах звозились копиці ...
Косити вийде кожен сам собі.
І хоч не буде того дива-свята,
На всі простори, ніжно-голубі,
Запахне п'янку материнка, м'ята.
А я давно вже осторонь стою.
І не сушу. І не гребу – не треба ...
Клепав косу хтось у дворі свою –
І дзвін її упав луною з неба.

**Надія ШУЛЬЖУК,
с. Поліське.**